

Sygn. akt *IV U 920/17*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 września 2017 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Elżbieta Selwa

Protokolant: st. sekr. sądowy Katarzyna Pokrzywa

po rozpoznaniu w dniu 26 września 2017 r. w Rzeszowie

sprawy z wniosku **B. M.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.**

o wypłatę odsetek

na skutek odwołania B. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

z dnia 29.06.2017 r. znak (...)

L. zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. z dnia 29.06.2017 r., znak: (...)w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy B. M. prawo do wypłaty odsetek za opóźnienie w wypłacie różnicy świadczenia rentowego w wysokości ustalonej decyzją z dnia 09.02.2017r. za okres od dnia 07.06.2014r. do dnia 03.03.2017r.

II. zasądza od organu rentowego na rzecz wnioskodawcy B. M. kwotę 360 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.-

Sygn. akt IV U 920/17

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 26 września 2017 r.

Decyzją z dnia 29 czerwca 2017 r. znak: (...)Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił B. M. przyznania prawa do odsetek z tytułu opóźnienia w wypłacie przeliczonej renty. W uzasadnieniu powyższego organ rentowy powołując się ogólnie na ustawę z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. 2016/887 ze zm.) podniósł, że wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 12 grudnia 2016r. przeliczono podstawę wymiaru świadczenia na podstawie w/w ustawy od 1 sierpnia 2013r. w ustawowym terminie i nie naliczono odsetek od w/w wyrównania ponieważ Sąd w w/w wyroku nie nakazuje wypłaty odsetek. Zauważono, że odsetki są należne od organu rentowego jedynie wówczas gdy organ rentowy ponosi odpowiedzialność za opóźnienie w wypłacie świadczenia na podstawie ustawy z dnia 12 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. 2016/963 ze zm.).

B. M. wniósł od powyższej decyzji odwołanie, domagając się jej zmiany przez uwzględnienie żądania wypłaty odsetek ustawowych za okres od dnia 7 czerwca 2014r. do dnia 3 marca 2017r. Skarżący zarzucił naruszenie prawa

materialnego a to przepisu art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych poprzez brak jego zastosowania i odmowę wypłaty odsetek w sytuacji gdy miało miejsce pierwotne wydanie przez organ rentowy niezgodnej z prawem decyzji odmawiającej wypłaty świadczenia w sytuacji gdy było możliwe wydanie decyzji zgodnej z prawem, zwłaszcza gdy ubezpieczony wykazał wszystkie przesłanki dla jego uzyskania, co oznacza, że opóźnienie w spełnieniu świadczenia jest następstwem okoliczności za które organ rentowy ponosi odpowiedzialność.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. wnosił o jego oddalenie, przedstawił przebieg postępowań w przedmiocie ustalenia wysokości renty dla wnioskodawcy oraz podtrzymał twierdzenia zawarte w uzasadnieniu decyzji. Raz jeszcze wskazał, że nie nastąpiło opóźnienie w wydaniu decyzji jak również nie została przez Sąd stwierdzona wina organu rentowego w nieterminowej wypłacie świadczenia

Sąd Okręgowy ustalił i zważył co następuje :

Wnioskodawca B. M. złożył w dniu 10 września 2013r. w organie rentowym wniosek o przyznanie prawa do renty i decyzją z dnia 17 października 2013r. znak (...), Zakład przyznał mu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia zaprzestania pobierania zasiłku chorobowego. Obliczając wysokość świadczenia Zakład uwzględnił przeciętna podstawę wymiaru składek z 20 lat kalendarzowych z całego okresu ubezpieczenia od 1973r. do 2011r., ustalił wskaźnik wysokości podstawy wymiaru na 49,01 %, i przyjął kwotę bazową w wysokości 3 080,84 zł. Okresy składkowe zostały naliczone w rozmiarze 34 lat, 4 miesięcy i 22 dni a nieskładkowe w rozmiarze 1 roku, 6 miesięcy i 14 dni. Wysokość świadczenia do wypłaty (netto) wyniosła 911,38 zł. Do decyzji dołączono załącznik informujący, że za lata 1972-1977, 1979-1986 i 2004-2010 przyjęto wynagrodzenia minimalne a w celu przeliczenia świadczenia należy przedłożyć zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu za te lata. W dniu 27 listopada 2013r. wnioskodawca złożył wniosek o przeliczenie renty na podstawie zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu za lata 1982 – 1986, w tym za czas pracy na budowie eksportowej zgłosił zarobki zastępcze innego pracownika. Do wniosku dołączony był szereg dokumentów płacowych. W dniu 3 marca 2014r. Zakład wydał decyzję w rozpoznaniu wniosku z dnia 27 listopada 2013r., w której odmówił przeliczenia podstawy wymiaru renty.

Po złożeniu powyższego wniosku Zakład zorientował się, że wnioskodawca był już uprawniony do renty z tytułu niezdolności do pracy i świadczenie takie pobierał do dnia 30 września 2011r., stąd przyjęto, iż wobec wnioskodawcy należało nie ustalić prawo do renty na „nowo” ale przywrócić prawo do renty przyznanej od 1995r. ((...) 67,45 % i kwota bazowa 717,16 zł). W dniu 6 lutego 2014r. ZUS zawiadomił wnioskodawcę o wszczęciu z urzędu postępowania w sprawie ustalenia prawidłowej wysokości świadczenia i w dniu 18 lutego 2014r. organ rentowy wydał decyzję o przeliczeniu renty, w której wskazano, iż Zakład z urzędu ponownie ustala wysokość renty od 17 września 2013r. tj. od daty przywrócenia. Naprowadzono, iż do ustalenia wysokości przyjęto skorygowany na podstawie nowych dowodów wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynoszący 67,44 % i kwotę bazową wynoszącą 683,65 zł. Wysokość renty do wypłaty wyniosła 746,30 zł.

Od tych decyzji wnioskodawca B. M. złożył odwołanie i przed Sądem Okręgowym w Rzeszowie toczyło się postępowanie pod sygn. akt IV U 1030/14. W tej sprawie Sąd Okręgowy wydał w dniu 31 lipca 2014r. wyrok, w którym zmienił decyzje Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 18 lutego 2014r. i 3 marca 2014r. w ten sposób, że nakazał organowi rentowemu wyliczenie renty B. M. przy przyjęciu wskaźnika wysokości podstawy wymiaru 67,44 % i kwoty bazowej w wysokości 3 080, 84 zł , a to począwszy od 17 września 2013r. Na skutek apelacji organu rentowego Sąd Apelacyjny w Rzeszowie wyrokiem z dnia 28 stycznia 2015r. sygn. akt. III AUa 791/14 uchylił zaskarżony wyrok i poprzedzające go decyzje Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. z dnia 18 lutego 2014r. i 3 marca 2014r. i sprawę przekazał do rozpoznania bezpośrednio organowi rentowemu. W uzasadnieniu powyższego wyroku Sąd II instancji naprowadził, że organ rentowy wydając decyzję z dnia 18 lutego 2014r. nie wskazał jakie nowe dowody stanowiły podstawę dla podjęcia działań (art. 114 ustawy o emeryturach i rentach) zaś Sąd nie poddał ocenie postąpienia Zakładu w powyższym zakresie. Zwrócono także uwagę na konieczność wszechstronnego rozważenia i rozstrzygnięcia jaka zasada winna znaleźć zastosowanie przy ustaleniu wysokości renty dla wnioskodawcy a następnie na merytoryczną ocenę wniosku o przeliczenie świadczenia.

Wyrok Sądu Apelacyjnego wpłynął do organu rentowego w dniu 24 lutego 2015r. i w dniu 28 kwietnia 2015r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych wydał decyzję, w której wykonując w/w wyrok ponownie odmówił wnioskodawcy przeliczenia podstawy wymiaru renty z tytułu niezdolności do pracy na wniosek złożony w dniu 27 listopada 2013r. W uzasadnieniu organ rentowy przytoczył treść art. 110 ustawy emerytalno – rentowej i wskazał, że wskaźnik wyliczony z 10 kolejnych lat kalendarzowych wynosi 32,94 %, z 20 lat z całego okresu ubezpieczenia wynosi 53,12 %, a więc są to wskaźniki niższe od dotychczas stosowanego a wynoszącego 67,44 %.

ZUS wydał także w dniu 17 kwietnia 2015r. decyzję o wznowieniu postępowania i przywróceniu prawa do renty, w której wskazał, że w związku z ujawnieniem nowych okoliczności i przedstawieniem nowych dowodów a więc przy zastosowaniu art. 114 ustawy przywraca wnioskodawcy prawo do renty w trybie art. 61 ustawy oraz wyliczył wartość świadczenia do wypłaty - przy zastosowaniu (...) 67,44 % i kwoty bazowej 717,16 zł - na kwotę 766, 78 zł netto miesięcznie.

Wnioskodawca B. M. odwołał się od decyzji z dnia 17 kwietnia 2015r. i z dnia 28 kwietnia 2015r. Sąd Okręgowy w Rzeszowie prowadził postępowanie pod sygn. akt IV U 912/15 i w dniu 23 lutego 2016r. został ogłoszony wyrok, w którym Sąd w punkcie I. stwierdził brak podstaw do wznowienia postępowania i uchylenia decyzji z dnia 17 października 2013r. oraz w punkcie II. zobowiązał Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. do przeliczenia podstawy wymiaru renty z tytułu niezdolności do pracy wnioskodawcy B. M.. Po rozpoznaniu sprawy wskutek apelacji ZUS Sąd Apelacyjny w Rzeszowie wyrokiem z dnia 12 grudnia 2016r. sygn. akt III AUa 336/16 uchylił punkt II. zaskarżonego wyroku jak i poprzedzającą go decyzje z dnia 28 kwietnia 2015r. i sprawę przekazał bezpośrednio do rozpoznania organowi rentowemu oraz dalej idącą apelację organu rentowego oddalił.

W uzasadnieniu wyroku Sąd Apelacyjny wskazał, m.in. że brak było podstaw do wznowienie postępowania z urzędu, zaś Zakład w dacie wydawania decyzji 17 października 2013r. posiadał wszystkie niezbędne informacje, pozwalające na wydanie prawidłowej decyzji w przedmiocie świadczenia rentowego wnioskodawcy, co skutkowało oddaleniem apelacji dotyczącej punktu I zaskarżonego wyroku. Odnosząc się natomiast do pkt II zaskarżonego wyroku, Sąd II instancji zauważył brak sformułowania sposobu przeliczenia podstawy wymiaru świadczenia rentowego w sentencji wyroku i treść uzasadnienia nie pozwalają na merytoryczną jego kontrolę. Sąd Apelacyjny wprost wyjaśnił, że w sytuacji przyjęcia przez Sąd Okręgowy prawidłowości decyzji z 17 października 2013r., która ustalała wysokość renty przy innym niż dotychczas wwpw i nowej kwocie bazowej zarówno co do części socjalnej jak i składkowej świadczenia, niezrozumiała jest sugestia sądu wskazująca na zobowiązanie organu rentowego do ponownego przeliczenia świadczenia przy zastosowaniu art. 53 ust. 4 i 62 ust.1 a ustawy o emeryturach i rentach z FUS tj. przy zastosowaniu nowej kwoty bazowej do części socjalnej świadczenia. W okolicznościach rozpoznawanej sprawy, w sytuacji, gdy decyzją z 17 października 2013r. ustalono prawo do renty i wysokość świadczenia „na nowo”, nie zaś na podstawie art. 61 ustawy, przeliczenie nastąpić może w oparciu o treść art. 110 i 111 powołanego aktu normatywnego. Przypomnieć przyjdzie, iż zastosowanie art. 61 zwalnia ubezpieczonego z wykazywania spełnienia przesłanek określonych w art. 57 ust.1 i z ustalania od nowa wysokości świadczenia. Możliwość zastosowania w takiej sytuacji nowej kwoty bazowej do części socjalnej świadczenia wynika jedynie z faktu, że ubezpieczony po uzyskaniu prawa do poprzedniej renty podlegał co najmniej trzydzieści miesięcy ubezpieczeniu społecznemu lub ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym. Dopiero zatem przesądzenie powyższych kwestii daje organowi rentowemu możliwość rozpoznania wniosku o ponowne przeliczenie świadczenia tj. oceny, czy po wydaniu decyzji z 17 października 2013r. zachodzą okoliczności, o których stanowią art. 110 i art. 111 powołanej ustawy, dające podstawę do zwiększenia wysokości świadczenia wnioskodawcy. (podkreślenie własne)Przeprowadzone postępowanie dowodowe pozwoli organowi rentowemu na wydanie kolejnej decyzji podlegającej - w przypadku jej zaskarżenia, ponownej kontroli sądowej.

Powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie wraz z zacytowanym uzasadnieniem został doręczony organowi rentowemu w dniu 2 stycznia 2017r. i w dniu 9 lutego 2017r. ZUS wydał decyzję, w której wskazał iż realizuje ona prawomocne w/w orzeczenie. Zakład dokonał przeliczenia renty należnej wnioskodawcy (od dnia 1 sierpnia 2013r.) w ten sposób, że ustalił (...) z 20 lat kalendarzowych na 57,51 % oraz podstawę wymiaru obliczył z uwzględnieniem

kwoty bazowej wynoszącej 3 080,84 zł . Kwota świadczenia do wypłaty wyniosła netto miesięcznie 1 018,44 zł. Powyższa decyzja stała się prawomocna wobec jej niezaskarżenia i ZUS w dniu 3 marca 2017r. wypłacił wnioskodawcy wyrównanie świadczenia wyliczone za okres od 1 sierpnia 2013r. do 28 lutego 2017r.

W dniu 8 czerwca 2017r. wnioskodawca złożył w ZUS wniosek o wypłatę odsetek ustawowych za opóźnienie w wypłacie świadczenia rentowego za okres od 7 czerwca 2014r.(na podstawie art. 118 kc) do 3 marca 2017r. (data wypłaty wyrównania). W dniu 29 czerwca 2017r. organ rentowy odmówił wypłaty odsetek i decyzja ta jest przedmiotem zaskarżenia w niniejszym postępowaniu.

Powyższy stan faktyczny wynika wprost z dokumentów zalegających w aktach organu rentowego i nie był kwestionowany przez strony.

Sporną w niniejszej sprawie kwestią pozostawała zasadność żądania B. M. zapłaty odsetek z tytułu opóźnienia w wypłacie renty przeliczonej na skutek żądania zgłoszonego w dniu 27 listopada 2013r. dopiero decyzją z dnia 9 lutego 2017r.

Zgodnie z art. 85 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, jeżeli organ rentowy, w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń społecznych lub świadczeń zleconych do wypłaty na mocy odrębnych przepisów albo umów międzynarodowych, nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił tego świadczenia, jest obowiązany do wypłaty odsetek od tego świadczenia w wysokości odsetek ustawowych określonych przepisami prawa cywilnego. Jednocześnie w myśl art. 118 ust. 1 i 1a ustawy o emeryturach i rentach z FUS, organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji. Jednak w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego, za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Powołane przepisy powinny być też interpretowane w połączeniu z utrwalonym w tym zakresie orzecznictwem Sądu Najwyższego oraz treścią wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 11 września 2007 r. w sprawie P 11/07 (OTK-A 2007/8/97), który rozstrzygał o zgodności art. 118 ust. 1a z Konstytucją. W uzasadnieniu powołanego wyroku Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że przez pojęcie "wyjaśnienie ostatniej niezbędnej okoliczności" z art. 118 ust. 1a należy rozumieć wyjaśnienie ostatniej okoliczności koniecznej do ustalenia samego istnienia prawa wnioskodawcy do świadczenia. Stąd też 30- dniowy termin na wydanie decyzji w sprawie świadczenia i jego wypłaty w razie, gdy prawo do świadczenia zostało ustalone przez sąd, powinien być liczony od dnia doręczenia wyroku sądu tylko wtedy, gdy ustalenie prawa do świadczenia dopiero w postępowaniu sądowym nie było następstwem okoliczności, za które ponosi odpowiedzialność organ rentowy. W przeciwnym wypadku, gdy opóźnienie w ustaleniu prawa do świadczenia było spowodowane okolicznościami, za które odpowiada organ rentowy, termin ten będzie liczony od dnia, w którym organ rentowy, gdyby działał prawidłowo, powinien był ustalić prawo do świadczenia.

Przepis art. 118 ust. 1 a ma być zatem rozumiany w ten sposób, że za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uznaje się dzień wpływu do ZUS prawomocnego orzeczenia sądu ale tylko w sytuacji gdy za nieustalenie tych okoliczności we wcześniejszym terminie nie ponosi odpowiedzialności organ rentowy czyli wówczas gdy postępowanie sądowe nie było zawinione przez ZUS.

W swym uzasadnieniu Trybunał Konstytucyjny odwołując się do poglądów prezentowanych w doktrynie i orzecznictwie, wskazał, że "wyjaśnienie okoliczności niezbędnych do wydania decyzji" polegać może, między innymi, na: przedłożeniu przez wnioskodawcę brakujących dowodów lub złożeniu stosownego oświadczenia (o ile zaniechano uczynić tego we wniosku), rozstrzyganiu (w rozmowie osobistej, telefonicznie, faksem lub w drodze korespondencji) z wnioskodawcami, pracodawcami (płatnikami składek), urzędami oraz innymi podmiotami wątpliwości powstałych przy analizie dokumentacji, zwłaszcza dotyczącej przebiegu zatrudnienia i wysokości zarobków, ocenie rozbieżności występujących w materiale dowodowym, uzyskaniu orzeczenia lekarza orzecznika w sprawach świadczeń, do których prawo uzależnione jest od stwierdzenia niezdolności do pracy oraz niezdolności do samodzielnej egzystencji,

rachunkowym wyliczeniu wysokości świadczenia (por. wyrok SN z 8 stycznia 1991 r., sygn. akt II URN 120/90 oraz K. Antonów, M. Bartnicki, Ustawa o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Komentarz, Warszawa 2007, s. 402).

Jak wynika z wyroku Sądu Najwyższego z 25 stycznia 2005 r. (sygn. akt I UK 159/04, OSNP 2005/19/308) wydanie przez organ rentowy niezgodnej z prawem decyzji odmawiającej wypłaty świadczenia w sytuacji, gdy było możliwe wydanie decyzji zgodnej z prawem, w szczególności, gdy ubezpieczony wykazał wszystkie przesłanki świadczenia, oznacza, że opóźnienie w spełnieniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które organ rentowy ponosi odpowiedzialność, choćby nie można było mu zarzucić niestaranności w wykładni i zastosowaniu prawa. Odsetki ustawowe są świadczeniem ubocznym, bezpośrednio powiązaniem ze świadczeniem głównym, do których prawo powstaje wówczas gdy osoba zobowiązana do spełnienia świadczenia spóźnia się z jego realizacją. Świadczenie to należy się za okres od dnia wymagalności należności głównej do dnia zapłacenia tejże należności. Tak też formułuje prawo do odsetek przepis §2 ust.1 rozp. Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 01 lutego 1999 r. w sprawie szczegółowych zasad wypłacenia odsetek za opóźnienie w ustalaniu lub wypłacie świadczeń z ubezpieczeń społecznych (Dz. U. nr 12 poz. 104) wskazując, że odsetki oblicza się za okres od dnia następującego po upływie terminu do ustalenia prawa do świadczeń lub ich wypłaty do dnia wypłaty świadczeń.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji a następnie w odpowiedzi na odwołanie wskazuje, że decyzja wykonująca prawomocny wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 12 grudnia 2016r. wydana została w terminie a Sąd w/w wyrokiem nie nakazuje wypłaty odsetek. Już w tym miejscu wypadnie przypomnieć, że wyrok Sądu Apelacyjnego z dnia 12 grudnia 2016r. nie ustalał wysokości świadczenia dla wnioskodawcy a uchylając zaskarżony wyrok i poprzedzając go decyzją odmawiającą przeliczenia renty Sąd pozostawiał do oceny organu rentowego kwestie tak dopuszczalności przeliczenia, jak i zasad ustalenia wysokości świadczenia – co wprost wynika z zacytowanego wyżej a podkreślonego fragmentu uzasadnienia. Nie mógł więc Sąd Apelacyjny orzekać o odpowiedzialności organu rentowego za opóźnienie czyli o odsetkach, skoro w ogóle nie było wiadome czy wnioskodawca zasadnie domaga się przeliczenia i czy wartość świadczenia rentowego po przeliczeniu będzie istotnie wyższa – kwestie te pozostawione zostały do rozstrzygnięcia ZUS. To organ rentowy ponownie rozpoznając sprawę o przeliczenie renty wydał decyzję z dnia 9 lutego 2017r. w której ustalił wysokość świadczenia rentowego na wyższym poziomie, na co wpływ miał wyższy (...) ustalony z 20 lat (poprzedni – 49,01 % a obecny 57,51%). W/w decyzja ustalająca dla wnioskodawcy wyższe świadczenie rentowe została wydana z uwzględnieniem danych, którymi organ rentowy dysponował już w dacie złożenia przez wnioskodawcę wniosku o przeliczenie wraz z dodatkową dokumentacją, co miało miejsce w listopadzie 2013r. Decyzja ta jest prawomocna i jako taka wiąże także Sąd w niniejszym postępowaniu. Należy podkreślić, że sąd ubezpieczeń społecznych jest związany ostateczną decyzją, od której strona nie wniosła odwołania w trybie art. 477⁹ kpc, ani nie podważyła jej skuteczności w inny, prawem przewidziany, sposób – tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 2008 r. (I UK 173/07, OSNP 2009/5-6/78).

Wydając w dniu 9 lutego 2017r. decyzję o przeliczeniu renty dla wnioskodawcy organ rentowy sam przyznał, że istniały podstawy do takowego przeliczenia, które spowodowało uzyskanie przez wnioskodawcę świadczenia w wyższej wysokości. Zatem jako logiczny nasuwa się wniosek, że nie doszłoby do opóźnienia wskutek postępowań sądowych, w których wnioskodawca dochodził przeliczenia świadczenia gdyby ZUS prawidłowo i w wiążącym go terminie ustalił istnienie u wnioskodawcy warunków do przeliczenia renty. Skoro organ rentowy doszedł do przekonania o zasadności wniosku o przeliczenie świadczenia Sąd Okręgowy nie miał żadnych podstaw aby wnikać w tę materię tj. tak zasadność jak i sposób przeliczenia świadczenia.

Sąd Okręgowy uznał więc, że organ rentowy ponosi odpowiedzialność za nieustalenie ostatecznej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji i przyznał B. M. prawo do odsetek ustawowych za opóźnienie w wypłacie renty przeliczonej przez organ rentowy decyzją z dnia 9 lutego 2017r. na wniosek złożony w dniu 27 listopada 2013r. W myśl art. 118 ust. 1 a organ rentowy ma 30 dni na wydanie decyzji od wyjaśnienia wszystkich okoliczności niezbędnych do wydania decyzji. W sprawie należy uznać, że moment ten to data upływu 30 dni od złożenia wniosku o przyznanie prawa do wyższego

świadczenia tj. 27 grudnia 2013r. , przy czym Sąd nie miał podstaw aby wychodzić ponad żądanie, zaś wnioskodawca domagał się odsetek od dnia 7 czerwca 2014r.

Wobec powyższego, odwołanie jako uzasadnione zostało uwzględnione i Sąd zmienił zaskarżoną decyzję z uwzględnieniem powołanych przepisów i stosownie do treści art. 477¹⁴§2 kpc. Koszty zastępstwa zostały więc zasądzone na rzecz organu rentowego stosownie do art. 98 i 99 kpc przy zastosowaniu stawki wynikającej z §9 ust.2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015/1804 ze zm.)